

Sygn. akt V Kz 39/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Joanny Rochalskiej

po rozpoznaniu w sprawie **K. M.**, syna G. i B. z domu N., urodz. (...) w B.,

P. C. syna J. i T. z domu R., urodz. (...) w R.,

K. O., syna W. i E. z domu P., urodz. (...) w R.,

oskarżonych o czyny z art. 107 § 1 k.k.s. i in.

zażalenia obrońcy oskarżonego K. M.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 10 grudnia 2015 roku, sygn. akt II K 556/15

w przedmiocie zawieszenia postępowania karnego oraz odmowy umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie w zakresie dotyczącym zawieszenia postępowania;
2. pozostawić bez rozpoznania zażalenie w zakresie dotyczącym odmowy umorzenia postępowania.

UZASADNIENIE

K. O. i P. C. zarzucono popełnienie czynu z art. 107 § 1 k.k.s., zaś K. M. czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 k.k.s.

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Kutnie na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § k.k.s. zawiesił postępowanie przeciwko oskarżonym do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w sprawie C-303/15 oraz nie uwzględnił wniosku obrońcy oskarżonego K. M. o umorzenie postępowania karnego.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem obrońca oskarżonego K. M. zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

I. naruszenie prawa materialnego, poprzez:

- pominięcie art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych, zgodnie z którym ustawodawca wyznaczył wszelkim podmiotom (w tym osobom fizycznym) termin do dostosowania się do wymogów wprowadzonych przez ustawę zmieniającą do dnia 1 lipca 2016 roku, co sprawia, iż art. 107 k.k.s., jako przepis blankietowy, odsyła do przepisów, które do 1 lipca 2016 nie nakładają obowiązków w nich wskazanych,

- naruszenie art. 1 ust. 1 lit. f Dyrektywy 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 roku (dawniej art. 1 pkt. 11 Dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r., Dz. U. UE L z dnia 21 lipca 1998 r. - uchylona nową dyrektywą 2015/1535 w dniu 7 października) ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego Dz.U.U.E.L.2015.241.1 - dalej Dyrektywy 2015/1535, w zw. z art. 6 ust. 1, 4 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2009r., nr 201, poz. 1540 ze zm.) - dalej u.g.h. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s., poprzez zatrzymania rzeczy będących w posiadaniu K. M., w sytuacji gdy czynność taka jest sprzeczna z dyspozycją art. 1 ust. 1 lit. F Dyrektywy 2015/1535, z której wynika, iż działalność K. M., polegająca na urządzaniu gier na automatach nie stanowi czynu zabronionego, z uwagi na techniczny charakter art. 6 u.g.h., a tym samym brak jest podstaw do przypisania odpowiedzialności za czyn zabroniony stypizowany w art. 107 § 1 k.k.s.
- naruszenie art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. bowiem czyn z art. 107 § 1 k.k.s. uległ depenalizacji wskutek uznania go przez Trybunał Sprawiedliwości UE za przepis techniczny, nie mogący stanowić podstawy odpowiedzialności karnoskarbowej.

II. naruszenie art. 22 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie nastąpiła długotrwała przeszkoda, uniemożliwiająca prowadzenie postępowania, podczas gdy ani sytuacja faktyczna, ani prawna nie uzasadnia takiego stanu rzeczy.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy oskarżonego w zakresie w jakim kwestionuje zawieszenie postępowania jest niezasadne, zaś w zakresie w jakim kwestionuje brak umorzenia postępowania jest niedopuszczalne z mocy ustawy.

Zgodnie z treścią art. 459 § 1 k.p.k. zażalenie przysługuje na postanowienia sądu zamykające drogę do wydania wyroku, chyba że ustawa stanowi inaczej. Postanowienie o nieuwzględnieniu wniosku o umorzenie postępowania nie jest orzeczeniem zamykającym drogę do wydania wyroku, a jednocześnie brak jest przepisu ustawy, który stanowiłby szczególną podstawę do jego zaskarżenia.

Zgodnie z treścią art. 429 § 1 k.p.k. prezes sądu pierwszej instancji odmawia przyjęcia środka odwoławczego, jeżeli wniesiony został po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Zgodnie zaś z treścią art. 430 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 429 § 1, albo jeżeli przyjęcie tego środka nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu.

Mając na uwadze powyższe należało pozostawić zażalenie obrońcy oskarżonego w części dotyczącej postanowienia Sądu Rejonowego o odmowie umorzenia postępowania jako niedopuszczalne z mocy ustawy bez rozpoznania.

Odnosząc się do zarzutów zażalenia dotyczących zawieszenia postępowania uznać należy, że w przedmiotowej sprawie z pewnością mamy do czynienia z długotrwałą przeszkodą uniemożliwiającą prowadzenie postępowania w postaci konieczności oczekiwania na wydanie orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w analogicznej sprawie, od której to odpowiedzi zależeć będzie możliwość stosowania wobec oskarżonych, uznanych za mające charakter przepisów technicznych, nienotyfikowanych przepisów ustawy o grach hazardowych tj. art. 6 i art. 14, wypełniających treść normy blankietowej z art. 107 § 1 k.k.s.

Dopuszczalność zawieszenia postępowania w oparciu o wskazaną wyżej podstawę została zaakceptowana zarówno przez doktrynę jak i orzecznictwo (szeroko argumenty na poparcie prezentowanej tezy zostały zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 14.10.2015 r. w sprawie I Kzp 10/15).

Szczegółowe odnoszenie się do pozostałych zawartych w zażaleniu obrońcy argumentów odnoszących się do kwestii merytorycznej oceny zachowania oskarżonych w płaszczyźnie odpowiedzialności karno skarbowej, wobec braku możliwości zaskarżenia postanowienia o odmowie umorzenia postępowania, na obecnym jego etapie należało uznać za przedwczesne.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.